

Dames de ferro?

CONSIDERO QUE TANT MERKEL, COM
MAY I, NO EN PARLEM, CLINTON
TENEN EL SEU CARÀCTER.
SERAN, COM L'ÍNCLITA THATCHER,
DAMES DE FERRO?
SEGURAMENT.

Al moment d'escriure aquest comentari, l'actualitat mena cap a un destí que m'és prioritari: Gran Bretanya. I per més d'una raó, encara que la raó cabdal és que el país serà regit per segona vegada per una dona, Theresa May, que ja ha estat ministra del Govern conservador de David Cameron, el primer ministre sortint d'èxit, que, en aquest cas, vol dir sortida. L'altre gran actualitat britànica és l'informe Chilcot que, en certa manera, crucificarà l'ex-primer ministre laborista, Tony Blair.

Començaré pel segon cas, el de Blair, exemple del que significa la *gauche caviar* i/o quan el *radical chic* ja no és radical i, dubtosament, *chic*. (Entre nosaltres, en tenim tant de caviar com de *chic*, no ens enganyem.) Ara com ara, però, sé que no se m'aclarirà una incògnita que tinc des de la segona guerra del Golf (2003). Si bé m'explico perfectament el delit del tercer soci en aquella contesa, l'ex-president espanyol Aznar, com una qüestió de nouric pel que fa a afers internacionals, què dir de Blair? Recordem que el trio eren Bush Junior, Blair i Aznar. Presumiblement, però, l'informe Chilcot ens ho aclareix, en part. Abans, el que se'n va dir Investigació Hutton ja va projectar una certa llum sobre el tema que, per abreujar, consistia a decidir si Hussein tenia o no armes de destrucció massiva, que justificuessin la invasió d'Iraq (no en tenia, com sabem de fa anys). Al cap del temps, humil gentada morta, per dir-ho carnerianament, i Blair instal·lat en una casa més que cara al més exclusiu barri londinenc, Mayfair. Certament, no hi ha justícia! Veurem què passa, però, amb l'informe Chilcot i les seves conseqüències, que poden arribar fins a Cadis, passant per Texas, posem per cas.

MARTA
PESSARRODONA

Pel que fa, però, a la rabiosa actualitat, l'ascens de Theresa May al màxim càrrec britànic, hi ha molt a dir i, encara més, a pensar. Per començar, ens podem preguntar si ser filla d'un vicari l'ha ajudat. Encara que no és corrent aquesta circumstància entre nosaltres –perquè generalment coneixem fills de religiosos que, com a màxim, són fills de capellans que han penjat l'hàbit a la figuera, com assegura la dita popular– no deixa de ser significatiu que una mandatària dins d'Europa, com és l'alemanya Angela Merkel, també sigui filla d'un vicari, encara que de distinta branca religiosa. Personalment, no lamento que el meu pare, bon catòlic, no l'emprengués per la carrera religiosa. Segurament això m'ha estalviat entrar en política!

Seguint amb May, una no-Brexiter que haurà de comandar el seu país de Brexiter i, com diu ella mateixa, sortir (*exit*) vol dir sortir, s'ha apuntat un altre èxit. Em refereixo a la caspa d'una altra política conservadora que tam-

bé optava, en un principi, pel nomenament. Em refereixo a Andrea Leadson, que per batre May va esgrimir la seva maternitat. Era un cop molt baix encara que, en política, sembla que són de rigor els cops baixos, perquè és popularment conegut que May no ha pogut tenir fills i ho ha lamentat molt. En aquest cas hi ha hagut justícia, doncs. Ho lamentem per la podemita espanyola, és clar.

Tot amb tot, exceptuant Espanya i, lamentablement, també, Catalunya, d'ací a poc potser tindrem un panorama polític impensable quan va morir el general Franco (gallec, per cert, sense res a dir del poble gallec, que m'estimo molt sincerament). Merkel a la totpoderosa Alemanya, May a la no menys poderosa Gran Bretanya i, amb una mica de sort, Hillary Clinton als Estats Units. El meu pòquer seria Tzipi Livni a Israel! Uf, dic bo i recordant el primer Parlament català a la mort de l'esmentat general, on hi havia, que recordi, una sola parlamentària. Pensem que, en termes històrics, el més de mig segle que ens separa de la mort del dictador per antonomàsia a nosaltres, equival a un parell de minuts.

En tots els casos, com molt bé ha apuntat una comentarista del *Times* de Londres, el lideratge polític no és sols sobre actuació política o estratègia, és una qüestió de caràcter. Per la meua part, considero que tant Merkel, com May i, no en parlem, Clinton tenen caràcter. Seran com l'ínclita Thatcher, dames de ferro? Segurament. En un eventual museu figuraran com les presències femelles al costat dels mascles de ferro tan abundosos en el decurs de la història. Els temps han canviat.

Poeta i escriptora